

XUNTOS REAVIVAMOS O CAMIÑO SINODAL E ANALIZAMOS O IMPACTO DO COVID-19 NA PASTORAL DA IGREXA EN OURENSE

INTRODUCCIÓN: SOLOS NON PODEMOS... DISPOÑÁMONOS PARA SEGUIR CAMIÑANDO XUNTOS.

As circunstancias vividas polo covid-19 poden producir en nós a sensación de que o camiño sinodal xa é historia. Con este material pretendemos vernos de novo e revivir nos sinodais e, a través deles, no pobo de Deus, o entusiasmo que esa experiencia supoñía para a nosa Igrexa coa esperanza de estar preparados para levala ao final.

Nada será o mesmo despois do paso polas nosas vidas, persoais e comunitarias, do covid-19, polo tanto, convidámoste:

- A **reunirte** cos teus compañeiros sinodais do arciprestado ou parroquia (non debemos facer grupos numerosos, por elo o Arcipreste xulgue se nalgunha parroquia hai un número de 4 ou 5 que serían suficientes e se non, reunirse arciprestalmente).
- **Ler** este material persoalmente e logo **compartir** o que se nos convida a facer en cada tema en orde a **incorporar** ós traballos do Sínodo o que o covid-19 supuxo para a nosa Igrexa (respectaremos todo o que está aprobado, pero debemos reaxustar o que levamos aprendido nesta etapa do covid-19. Por elo debemos propoñer todo o que agora consideramos convinte, logo será a Asemblea Sinodal, cando poida retomar as súas sesión, a que decida).

Non debemos deternos. Ánimo sinodais!! ¡¡Ánimo pobo de Deus que peregrinas por Ourense!!

VER: A INESPERADA VISITA DO COVID-19. FRENAZO PARA O CAMIÑO SINODAL

O 14 de marzo de 2020, a nosa sociedade estaba confinada por mor do covid-19. A súa presenza tivo un forte impacto nas nosas vidas e na misión pastoral da nosa Igrexa.

O camiño sinodal que estabamos a percorrer, despois do traballo dos grupos do sínodo e das asembleas dos arciprestados, foi detido e esperaba continuar o seu progreso. Despois de cinco sesións da Asemblea Sinodal e ás portas da sexta, baixando o tramo final e proxectando un peche solemne, de súpeto todo ten que parar e estamos ante a incerteza de como e cando comezar de novo.

A ilusión, amosada no clima e no traballo das sesións da Asemblea Sinodal que nos fixo prever un final esperanzador do Sínodo para a renovación pastoral da nosa Igrexa, parece que aos poucos se esvaeceu. No medio da situación provocada polo encerro e os brotes que estamos a vivir, é urxente acender esas lapas soprando nas brasas que están escondidas entre as cinzas de medo, incerteza e desesperanza que esta situación produce en moitas persoas nas que aparecen síntomas de soidade, angustia, estrés, insomnio e depresión. A crise provocada polo covid-19 non só é económica e sanitaria, afecta a todos os ámbitos da sociedade e á persoa.

O papa Francisco recorda que o covid-19 *expuxo os nosos títulos falsos. Máis alá das distintas respostas dadas polos diferentes países, evidenciouse a incapacidade para actuar xuntos. A pesar de estar hiperconectado, houbo unha fragmentación que dificultou a resolución dos problemas que nos afectan a todos. Se alguén cre que só se trataba de*

mellorar o que xa fixemos ou que a única mensaxe é que debemos mellorar os sistemas e as regras existentes, está a negar a realidade. (FT nº 7).

Esta situación, *puxo en crise moitas certezas. Sentímonos máis pobres e débiles porque experimentamos o sentido do límite e a restrición da liberdade* (Mensaxe do papa Francisco para a IV XORNADA MUNDIAL DOS POBRES, Domingo XXXIII do Tempo Ordinario, 15 de novembro de 2020, *Tende a túa man ó pobre* (cf. Si 7,32). Roma 13 de xuño 2020).

Como Igrexa na viaxe sinodal, non podemos deixar de analizar o impacto que esta pandemia tivo nas nosas vidas e na vida da nosa Igrexa. Como nos lembra o Concilio Vaticano II: *É un deber permanente da Igrexa examinar a fondo os signos da época e interpretalos á luz do Evanxeo, para que, acomodándose a cada xeración, a Igrexa poida responder ás preguntas perennes da humanidade. sobre o significado da vida presente e a futura e sobre a relación mutua de ambos. Por iso, é necesario coñecer e comprender o mundo no que vivimos, as súas esperanzas, aspiracións e a parcialidade dramática que o caracteriza con frecuencia* (GS 4).

Non sería desexable continuar o camiño sinodal coma se nada pasase. O que aprobamos está aí, coma signos que indican o novo camiño que debe percorrer a nosa Igrexa en Ourense, pero é necesario repensar o que fixemos, tendo en conta o forte impacto que esta pandemia causou na nosa pastoral, e proxectar o camiño do que nos queda camiñar para acadar a meta. Conmovidados polo Espírito e en comunión uns cos outros, é necesario *discernir os verdadeiros signos da presenza ou dos plans de Deus. A fe ilumina todo cunha nova luz e manifesta o plan divino para toda a vocación do home. É por iso que dirixe a mente cara a solucións totalmente humanas* (GS11). A esencia da viaxe sinodal é a participación corresponsable de todos os membros do pobo de Deus que forman parte desta Igrexa. Presididos polo bispo, que é o que convoca e preside o sínodo, os sacerdotes, a xente da vida consagrada e os laicos nunha proporción significativa e representativa deben seguir camiñando, cando as circunstancias o permitan. Por iso, cada un dende a nosa situación persoal e o ambiente no que vivimos, debemos reavivar a ilusión, en nós mesmos e nos demais, de camiñar xuntos de novo e na mesma dirección. O covid-19 quitounos moitas cousas e levou a moitos dos nosos, pero non pode privarnos do estilo sinodal que vivía a nosa Igrexa e que debe seguir medrando. Por este motivo, convidámoste a xuntarvos, na medida do posible, e, dende os diferentes Arciprestados ou Parroquias, rezar xuntos, reflexionar e actualizar á luz do vivido, o que o Espírito di á nosa Igrexa despois do covid-19.

<https://youtu.be/5-zB-zEJ-50> (vídeo con testemuñas do que supuxo o cambio de calendario do Sínodo para os sinodais).

XULGAR: A sinodalidade é esencial á Igrexa

A Igrexa te nome de sínodo e *o camiño da sinodalidade é o camiño que Deus agarda da Igrexa do terceiro milenio* (SVMÍ nº1)

"Sínodo" é unha palabra antiga moi venerada pola Tradición da Igrexa que indica o camiño que os membros do Pobo de Deus percorren xuntos.

Coa palabra “sínodo”, dende os primeiros séculos, as asembleas eclesiásticas convocadas a varios niveis (diocesano, provincial ou rexional, patriarcal, universal) son designadas para discernir, á luz da Palabra de Deus e escoitando ó Espírito Santo, cuestións doutrinais, litúrxicas, canónicas e pastorais que se presentan periodicamente (SVMÍ nº4).

O pobo de Deus no seu conxunto é desafiado pola súa vocación sinodal orixinal. A circularidade entre o “sensus fidei” co que están marcados todos os fieis, o discernimento levado a cabo en diferentes niveis de realización da sinodalidade e a autoridade dos que exercen o ministerio pastoral de unidade e goberno describen a dinámica da sinodalidade. Esta circularidade promove a dignidade bautismal e a corresponsabilidade de todos, valora

a presenza dos carismas infundidos polo Espírito Santo no Pobo de Deus, reconece o ministerio específico dos pastores na comunión colexial e xerárquica co bispo de Roma, garantindo que os procesos e actos do sínodo se realizan con fidelidade ao “depositum fidei” e en actitude de escoita do Espírito Santo para a renovación da misión da Igrexa (SVMÍ no 72).

Por iso, na sinodalidade é fundamental a participación dos fieis laicos e non debemos renunciar a ela. *Constitúen a gran maioría do Pobo de Deus e hai moito que aprender da súa participación nas diversas expresións da vida e misión das comunidades eclesiais, da devoción popular e do coidado pastoral no seu conxunto, así coma da súa competencia específica nos diversos ámbitos da vida cultural e social (SVMÍ no 73).* Por este motivo, debemos garantir que a Asemblea sinodal poida celebrarse en condicións de seguridade e que todos os representantes poidan participar sen medo, aínda que isto implique reaxustar a dinámica da mesma. Só coa participación de todos poderemos superar a mentalidade clerical que corre o risco de mantelos á marxe da vida da Igrexa e promover a súa formación para que cada día medre máis unha conciencia eclesial madura que non só permita levar a bo termo o camiño senón tamén promover a corresponsabilidade a todos os niveis da Igrexa.

ACTUAR: Xuntos buscamos como reavivar o ritmo do camiño sinodal

1. Que estaba a supoñer para ti o camiño sinodal?
2. Con que ánimo afrontas a etapa final do Sínodo aprazada a causa do covid-19?
3. Que podemos facer e como facelo para reavivar o entusiasmo sinodal nas nosas comunidades? (Se hai varios grupos no Arciprestado é bo que os representantes se reúnan e concreten as que se van a realizar, canto antes)
4. Que idea destacas deste sinxelo documento e por que?
5. Que propostas fas para avivar o entusiasmo para seguir o camiño sinodal no pobo de Deus? E entre os sinodais para non perder representatividade?

Dinámica para a reunión:

- Quen a convoca e anima? O Arcipreste (pode delegar noutro sinodal). Para elo debe ter en conta o número de sinodais do seu Arciprestado e, coidando que non sexan grupos de máis de catro/cinco persoas. Debe ter en conta a todos, sexan representantes de grupos, sacerdotes, comunidades de Vida Consagrada ou membros natos.
- Con tempo de antelación suficiente farase chegar o documento para que cada un poida lelo e preparar as súas propostas persoalmente.
- Concrétase o día, hora e lugar da reunión, contando con todos. Se non pode ser presencial, fágase de modo telemático. Cada un segundo as súas posibilidades e sempre nun espazo seguro.
- Comezar cun momento de oración (Suxerimos).

Comezar coa audición da canción “Ven, Espírito de amor” (Tui amoris), de Taizé: <https://youtu.be/6QKI0XVfPY> en Youtube. Aos dous minutos pódese baixar o volume e un do grupo, tendo como fondo a canción, proclama o seguinte texto do Evanxeo.

Do Evanxeo segundo San Lucas (12,54-56)

Se sabedes interpretar o aspecto da terra e do ceo, como no sabedes interpretar o tempo presente?

Naquel tempo, Xesús díxolle á xente:

- Cando ves subir unha nube do oeste, inmediatamente dis: «Ballón temos», e así sucede. Cando sopra o sur, dis: "Vai facer bochorno" e así o fai.

Hipócritas: se sabes interpretar o aspecto da terra e do ceo, como non sabedes interpretar o tempo presente? Como non podedes vulgar vós mesmos o que se debe facer?

PISTAS PARA A MEDITACIÓN: (Pode facelo pausadamente un do grupo).

- Nesta historia do Evanxeo o Señor convídanos ao discernimento, a ler os signos dos tempos. O tempo ofrécesenos coma un momento de graza e unha oportunidade de salvación. No Concilio Vaticano II desenvolveuse toda unha teoloxía dos signos dos tempos como base para o diálogo da Igrexa co mundo e do Evanxeo co home de hoxe. Por esta razón, todo cristián está convidado a examinar, discernir, facer unha lectura crente dos acontecementos da nosa vida, unha lectura crente da historia da salvación que Deus leva con cada un de nós. E esta lectura require, pola nosa parte, interpretar dende e coa luz do Evanxeo. Estar atento para detectar os indicadores da presenza e da acción de Deus. Debemos saber mirar e ver coa luz da fe, porque o reinado de Deus xa está presente e actúa entre nós. En todo o que é bondade, amor, paz, ben, o espírito de Deus non está lonxe. Porque todo isto é reflexo e semente, presenza de Deus entre nós.

(Deixar un tempo de silencio no que, se se quere, se pode deixar un tempo de participación para que cada un faga unha breve oración, non reflexión, senón pregaría).

- Logo, pódese facer unha síntese do documento e escoitar os testemuños que se ofrecen no vídeo (suponse que todos o leron) e dase tempo para compartir o que cada un ten reflexionado. Recóllense as aportacións para enviar á Secretaría do Sínodo, antes do 6 de febreiro de 2021, e conclúese coa Oración polo froito do Sínodo.

